

#НЕСЕСТРИ

Jerry Heil

Жили у світлиці дві малі дівчини
Зведеніі сестри у одній хатині
Одна була добра й гарна, наче панна
Прийняла, як сестру, дівку безталанну

Поки тая добра батьку помагала
Безталанна сестра нічками гуляла
Поки добра в косу грона заплітала
Інша собі пана ситого шукала

Як стала весною добра розквітати
Почали сусіди вроду помічати
Очиці блакитні, наче небо сині
І коса до поясу з гронами калини

У батьків питали: Віддаси за кого?
Бо така краса буває лиш від Бога!
Злій була несила того перенести
Що гудять у світі лиш про добру сестру

Та одного разу та злая сестриця
Вже дійшла до краю, не змогла змириться
Вирішила добру на вік покарати
Доки та заснула – їй косу відтяти

Встала добра сестра – дзеркало й питає:
Чом у тебе, мила, вже коси немає?
Та побігли сльози з очей, наче гради
Бо тепер ніхто її не буде кохати

А злая радіє та вголос сміється
Що тепер Іванко за тином не в'ється
Пробачила добра – одягла хустину
Звали тую добру сестру – Україна!

Хоч відтяти косу, а краса все квітне
Парубки всі стукають до неї у вікна!
Нехорошу сестру це настільки злило
Що вона ночами хорошу лупила

Та одного разу захотіла вбити
Медом напоїти, щоби отруїти
А її задумки стали помічати
Всі зібрались разом і прогнали з хати

І баба, і дідо, і татко, і мати
І добрі сусіди, і куми, і свати
Хіба ту сестрою можна називати
Ту, яка ніколи не вмiла кохати?

Ту, яка ніколи не вмiла любити
Ні чужих, ні рідних, ні живих, ні вбитих
Стало це уроком для усіх їх свідків
Що бур'ян колючий не зламає квітку

Як би не складались шляхи і дороги
Та за ким є правда – того й перемога!